

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.507 van 23 juli 2002
in de zaak A. 123.995/IX-3.421.**

In zake : Cédric MISSEGHERS,
die woonplaats kiest bij
advocaat L. CLAEYS,
kantoor houdende te GENT (WONDELGEM),
Sint-Markoenstraat 18

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Cédric MISSEGHERS, adjunct-adviseur ter beschikking gesteld van het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, op 17 juli 2002 heeft ingediend om, enerzijds, de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 juli 2002 waarbij hij wordt geschorst in het belang van de dienst, en, anderzijds, lastens de verwerende partij een dwangsom op te leggen van 1.000 euro per dag "vanaf de datum waarop het te wijzen arrest zal worden betekend, tot wanneer de Minister bij besluit een einde heeft gesteld aan de thans opgelegde ordemaatregel van schorsing lastens verzoeker";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 18 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 juli 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CLAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van adjunct-adviseur S. HOVART, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, dat verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat eerstdaags een voorstel zal worden geformuleerd door de interdepartementale raad van beroep, dat de beslissing van de Minister, zonder het resultaat van de door verzoeker te doorlopen procedure voor de interdepartementale raad van beroep af te wachten, dient te worden geschorst, dat het immers vanzelfsprekend lijkt dat de Minister heeft beoogd het voorstel van de interdepartementale raad van beroep niet af te wachten en zelfs dit voorstel te beïnvloeden en dat, nu er geen juridische grondslag is voor het ministerieel besluit, verzoeker geen dag langer aan de ordemaatregel kan onderworpen blijven;

Overwegende dat verzoeker niet moet aantonen dat zijn nadeel groot is of dat dat nadeel door bepaalde feitelijke omstandigheden kan verergeren, maar wel dat de realisatie van het nadeel -of het verergeren ervan- vooraleer de Raad van State volgens de gewone schorsingsprocedure een uitspraak zou doen, die uitspraak om reden van de inmiddels onomkeerbaar gevestigde situatie tot een formele procedurestap zou herleiden;

Overwegende dat niet kan worden ontkend dat verzoeker relatief snel nadat hem de bestreden handeling van 11 juli 2002 bij aangetekend schrijven van dezelfde dag werd toegezonden zijn verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 17 juli 2002 heeft ingediend; dat op het eerste gezicht bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij onredelijk lang heeft gewacht om zijn

vordering in te dienen en niet met de vereiste spoed, diligentie en alertheid zou zijn opgetreden; dat verzoeker evenwel niet op overtuigende wijze met concrete gegevens verduidelijkt waarom de bestreden beslissing van 11 juli 2002 "zonder het resultaat van de door verzoeker te doorlopen procedure voor de interdepartementale raad van beroep af te wachten" bij uiterst dringende noodzakelijkheid zou dienen te worden geschorst; dat met het loutere gegeven dat de interdepartementale raad van beroep "eerstdaags" een voorstel zal formuleren -zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat de Minister van Binnenlandse Zaken heeft beoogd dat voorstel te beïnvloeden- verzoeker nog niet concreet aantoonst waarom een schorsing na een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen; dat de stelling van verzoeker dat hij geen dag langer aan de ordemaatregel kan worden onderworpen "nu er geen juridische grondslag is voor het ministerieel besluit" op zichzelf niet terzake en evenmin afdoende is; dat de vereiste uiterst dringende noodzakelijkheid derhalve niet naar behoren is gerechtvaardigd;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste in artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen;

Overwegende dat de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert dat ook de vordering tot het opleggen van een dwangsom dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot het opleggen van een dwangsom worden verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
drieëntwintig juli tweeduizend en twee, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

A. BEIRLAEN.